

Başlık	: Korona, Online Eğitim ve İyi İnsan Yetiştirmek Üzerine Bazı Sorular
Yazar	: Doç. Dr. Maral Erol - Işık Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi İnsan ve Toplum Bilimleri Bölümü
Seri Başlığı	: Covid-19 Pandemisi Yazı Serisi
Yayın Tarihi	: 17 Nisan 2020

Yaklaşık bir aydır koronavirüs ülke gündemine girdi ve hayatlarımızı sarstı. Bu salgının ve getirdiği, gerektirdiği önlemlerin ilginç taraflarından biri dünyanın büyük çoğunluğunda benzer şekilde yaşanması oldu.

Hemen hemen her kıtadan evde kalabilecek kadar şanslı olanlar için evde neler yapılabileceğine dair fikirler üretiliyor, hemen hemen her ülkede sağlık çalışanları ve temel hizmetleri yürüten emekçiler riskin büyük kısmını üstleniyor, her yanda yaşanan trajedilerle beraber dayanışma çabaları da sürüyor, salgınla baş etmeye çalışan devletlerin ve sağlık sistemlerinin aciziyeti ve salgından sonra nasıl bir dünyanın bizi beklediği konuşuluyor. Hem her yerde benzer, hem de herkesin farklı yaşadığı bir garip sürecin içindeyiz.

Alışkanlıkların, sistemlerin ve hayat tarzlarının sorgulandığı bu dönemde, hayatın sınavlarından akademinin payına da beklenmedik bir şekilde online eğitime geçmek düştü. Biz de Işık hocaları ve öğrencileri olarak yaklaşık üç haftadır online olarak ders işlemeye geçtik. Bazılarımız buna daha kolay alıştı, bazıları ise hala mücadele ediyor.

Bir yandan, içinde bulunduğumuz olağanüstü durumda örgün eğitim için tasarladığımız içeriği hazırlıksız olarak bambaşka bir eğitim platformu olan online ortama taşımak zorunda kaldık. Üstüne üstlük öğrencilerimiz uzaktalar, onlarla iletişimimiz sınırlı kalıyor ve açıkçası ekrana bakarak kendi kendine konuşma duygusu çok yabancılaştırıcı. Hem ders verme tarzı ve malzememizde hem de öğrenciyle ilişkimizde ve beklentilerimizde yeniden keşfetmek zorunda olduğumuz çok şey var.

Öte yandan, sanırım insan psikolojisi gereği, en azından bazılarımız hala durum normalmiş gibi davranmaya devam ediyor ve her zamanki içeriği normal bir zamanda online platforma taşımışız gibi hareket ediyor. Kişisel konuşmalardan ve sosyal medyadan takip edebildiğim kadarıyla akademi içindeki kaygıların bir kısmı, öğrencinin online sınavlarda kopya çekmesinin nasıl önlenebileceği ya da dönem başında tasarlanan materyalin yetişip yetişmeyeceği. Bu sadece bizim ülkemize özgü değil elbette, dünyanın başka yerlerinde de online eğitime dair ölçme değerlendirme ve performans kaygılarının önde oluşu tartışılıyor.

Tartışılan bir başka konu ise, bu kaygıların aslında yaşadığımız küresel pandeminin ortasında ne kadar anlamlı olduğu. Dengeleri sarsan ve verili durumu sorgulatan salgın bize şunu da gösterdi; dünyayı bitmeyen bir hırsıyla tüketip yok oluşun eşğine getiren bu neoliberal sistem, çalışandan da sürekli verimliliğin, yüksek performansın ve ne pahasına olursa olsun bu "normal"in devamını istiyor. Başka bir dünyanın, başka bir hayatın mümkün olup olmadığını düşündüğümüz şu günlerde,

en azından bu kaygı ve belirsizliğin, bu kolektif afetin ortasında durup yaptığımız işi neden ve nasıl bu şekilde yaptığımızı düşünmek gerekmiyor mu?

Ders izlenceleri ve öğrenim çıktılarının detayında kaybolmadan bir durup düşünmek mesela: Biz böyle bir dönemde öğrencilerimize ne vermeyi amaçlıyoruz gerçekten? Onlardan ne bekliyoruz? Onlara ne oluyor şu anda, haberimiz var mı? Kaçının evinde internet var ve yeterli, kaç dikkatini toplayabileceği bir ev ortamına sahip, kaçının annesi ya da babası salgın yüzünden işini kaybetti, kaçının yakını sağlık çalışanı, kaç şiddet görüyor, kaçının evinde hasta var, kaç başkasının bakımından sorumlu, kaç yaşadığı kaygı sebebiyle odaklanma sorunu yaşıyor?

Eğer üniversitemizin asıl amacı önce iyi insan yetiştirmekse, biz şu anda, öğrencilerimizin iyi insanlar olması için onlara ne anlatabiliriz? Nasıl örnek oluruz? Böyle bir durumda bile ne pahasına olursa olsun verimli olmayı ve kendini geliştirmeyi mi, yoksa bunun yerine insanlığı, dayanışmayı, şefkati ve anlayışı önemsemeyi mi salık vermeli ve göstermeliyiz? Beraberce dünya çapında bir salgınla baş etmeye çalıştığımız bu genç insanlarla, online eğitim ve performansını bir tarafa bırakarak, belki onlardan biraz daha fazla deneyim sahibi başka bir insan olarak nasıl ilişki kurmalıyız şu anda?

Bu soruları beraberce düşünebilmek belki bize salgın sona erdiğinde daha anlamlı bir eğitim yapabilme imkanı verir. Kim bilir, o zaman belki de salgından sonra gerçekten bizim için başka bir dünya mümkün olur.